

Sygn. akt VII Pa 124/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Golba - Kilian
Sędziowie:	SSO Katarzyna Antoniewicz SSO Bożenna Zalewska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Sylwia Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2015 r. na rozprawie w G.

sprawy z powództwa E. I.

przeciwko Zespołowi Szkół w P.

o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygnatura akt VI P 763/14

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSO Katarzyna Antoniewicz SSO Beata Golba – Kilian SSO Bożenna Zalewska

Sygn. akt VII Pa 124/15

UZASADNIENIE

Powódka E. I. pozwem z dnia 8 października 2014 roku wniosła o przeciwko pozwanemu Zespołowi Szkół w P. o sprostowanie wydanego jej świadectwa pracy poprzez wpisanie w pkt 3 a, iż stosunek pracy łączący strony ustał w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, w miejsce zapisu, iż podstawę prawną powyższego stanowił art. 30 § 1 pkt 2 Kodeksu Pracy (przejście na emeryturę).

Pozwany Zespół Szkół w P. w odpowiedzi na pozew z dnia 21 listopada 2014 roku uniósł o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2015 roku o sygn. akt VI P 763/14 Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku nakazał pozwanemu Zespołowi Szkół w P. sprostowanie świadectwa pracy wydanego

powódce E. I. poprzez wpisanie w ust. 3a, iż stosunek pracy łączący strony ustał wskutek oświadczenia pracodawcy w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela w zw. z art. 30 § 1 pkt 2 kp, (pkt I), zasądził od pozwanego Zespołu Szkół w P. na rzecz powódki E. I. kwoty 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd Rejonowy oparł się na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Powódka E. I. była zatrudniona u pozwanego Zespołu Szkół w P. począwszy od dnia 28 sierpnia 1978 roku, jako nauczyciel chemii.

Oświadczeniem z dnia 7 maja 2014 roku pracodawca rozwiązał z nią umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, ze skutkiem ustania stosunku pracy na dzień 31 sierpnia 2014 roku. Jako podstawę prawną powyższego pozwany wskazał treść art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela.

Pismem z dnia 25 czerwca 2014 roku powódka poinformowała pozwanego, iż począwszy od dnia 1 września 2014 roku zamierza przejść na emeryturę.

Pozwany w piśmie z dnia 29 sierpnia 2014 roku, doręczonym powódce w dniu 1 września 2014 roku, cofnął oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z dnia 7 maja 2014 roku. W treści powyższego pracodawca podał, iż w arkuszu organizacyjnym szkoły zabezpieczono dla powódki pracę w wymiarze pełnego etatu, w związku z powyższym z dniem 2 września 2014 roku powinna przystąpić do pracy.

W piśmie z dnia 2 września 2014 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 4 września 2014 roku, powódka podała, iż nie wyraża zgody na cofnięcie oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę z dnia 7 maja 2014 roku.

Następnie pismem z dnia 4 września 2014 roku, doręczonym powódce w dniu 8 września 2014 roku, pracodawca wyraził zgodę na rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 23 ust. 1 Karty Nauczyciela tj. w związku z jej przejściem na emeryturę.

Wskutek ustania stosunku pracy pozwany wydał powódce świadectwo pracy, w którego treści wskazał, iż umowa o pracę łącząca strony ulegała rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2014 roku, w trybie art. 30 § 1 pkt 2 Kodeksu Pracy (przejście na emeryturę).

Pismem z dnia 22 września 2014 roku, które wpłynęło do pracodawcy w dniu 24 września 2014 roku, powódka wniosła o sprostowanie świadectwa pracy, poprzez wpisanie, iż stosunek pracy łączący strony ustał w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela z dniem 31 sierpnia 2014 roku. Powódka podała, iż złożenie przez nią pisma o przejście na emeryturę z dniem 31 sierpnia 2014 roku było jedynie następstwem tegoż oświadczenia.

W piśmie z dnia 29 września 2014 roku pozwany odmówił sprostowania świadectwa pracy w zakresie przez pracownika wnioskowanym.

W treści tegoż pisma pracodawca wskazał, iż stosunek pracy łączący strony uległ rozwiązaniu w związku z oświadczeniem pracownika o przejściu na emeryturę, a więc na mocy art. 23 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela w związku z art. 30 § 1 pkt 1 kp w zw. z art. 91 c Karty Nauczyciela, a więc na wniosek nauczyciela.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania. W swoich ustaleniach Sąd I Instancji oparł się przede wszystkim na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach osobowych pracownika, jak również zeznaniach stron, które uznał za wiarygodne, jak również pozostające w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Sąd rejonowy wskazał także, iż w istocie stan faktyczny w niniejszej sprawie był między stronami bezsporny.

Poza sporem pozostawała okoliczność, iż do oświadczeniem z dnia 7 maja 2014 roku pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, ze skutkiem ustania stosunku pracy na dzień 31 sierpnia 2014 roku. Jako podstawę prawną powyższego pozwany wskazał treść art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela.

Następnie pismem z dnia 25 czerwca 2014 roku powódka poinformowała pozwanego, iż począwszy od dnia 1 września 2014 roku zamierza przejść na emeryturę.

Bezsporne było również, iż w piśmie z dnia 29 sierpnia 2014 roku, doręczonym powódce w dniu 1 września 2014 roku, pracodawca cofnął oświadczenie z dnia 7 maja 2014 roku o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Następnie w piśmie z dnia 2 września 2014 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 4 września 2014 roku, powódka podała, iż nie wyraża zgody na cofnięcie oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę z dnia 7 maja 2014 roku.

Następnie pismem z dnia 4 września 2014 roku, doręczonym powódce w dniu 8 września 2014 roku, pracodawca wyraził zgodę na rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 23 ust. 1 Karty Nauczyciela tj. w związku z jej przejściem na emeryturę.

Wskutek ustania stosunku pracy pozwany wydał powódce świadectwo pracy, w którego treści wskazał, iż umowa o pracę łącząca strony ulegała rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2014 roku, w trybie art. 30 § 1 pkt 2 Kodeksu Pracy (przejście na emeryturę).

Jak wskazał Sąd I Instancji rozważenia w niniejszej sprawie wymagało roszczenie powódki dotyczące sprostowania świadectwa pracy.

Zgodnie z treścią art. 97 § 1 kp w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Natomiast § 2 cyt. artykułu stanowi, iż w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym.

Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informacje o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach.

Nadto Sąd Rejonowy wskazał, iż poza informacjami wskazanymi wyżej, treść świadectwa pracy powinny stanowić dane podane w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania z dnia 15 maja 1996 roku (Dz. U z 1996 roku, Nr 60, poz. 282 ze zmianami) Powyższe dane dotyczą wymiaru czasu pracy, podstawy prawnej rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy, urlopu wypoczynkowego, dodatkowego urlopu albo innego dodatkowego uprawnienia lub świadczenia, należności ze stosunku pracy uznanych i niezaspokojonych przez pracodawcę do dnia ustania tego stosunku z powodu braku środków finansowych, okresu korzystania z urlopu bezpłatnego i podstawy prawnej jego udzielania, wykorzystanego urlopu wychowawczego, liczby dni za które pracownik otrzymał wynagrodzenia zgodnie z art. 92 kp, wykorzystania zwolnienia od pracy przewidzianego w art. 188 kp, okresu za który pracownikowi przysługuje odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy na podstawie art. 36¹§ 1 kp, okresu odbytej czynnej służby lub jej form zastępczych, okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze, okresów nieskładkowych przypadających w okresie zatrudnienia, jak również danych które są zamieszczane na żądanie pracownika.

Świadectwo pracy nie zawiera w swej treści elementów ocennych, a jedynie fakty wskazane wyżej. Wszystkie stwierdzenia pracodawcy zamieszczone w świadectwie pracy są oświadczeniami wiedzy, zatem zawarte w nim oświadczenie pracodawcy nie tworzy samo przez się praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Sąd I Instancji podkreślił przy tym, iż w świadectwie pracy nie można umieszczać innych informacji, niż określone przepisami prawa pracy. Świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym, a nie urzędowym. Stanowi ono dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła w imieniu pracodawcy zawarte w nim oświadczenie -art. 245 kpc. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 listopada 1997 roku, III AUa 897/97, OSP 1998, Nr 1 poz. 4)

Pracownik może prowadzić dowody przeciwko treści świadectwa, a także udowodniać innymi środkami dowodowymi niż świadectwo okoliczności, które powinny być objęte treścią świadectwa. (wyrok z dnia 17 maja 1996 roku, I PRN 40/96, Prok. i Pr. 1996, Nr 10, s.58, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1999 roku, III PZP 15/90, OSNCP 1991, Nr 4, poz. 45, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1997 roku, II UKN 309/97, OSNAPIUS 1998, Nr 17, poz. 518)

W sytuacji, gdy pracownik nie zgadza się z treścią wydanego mu świadectwa może wystąpić z wnioskiem o jego sprostowanie.

Ponadto Sąd Rejonowy zauważył, iż zgodnie z treścią art. 97 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Sąd I Instancji wskazał także, iż z treści powołanego wyżej przepisu jednoznacznie wynika, iż uprzednie wystąpienie do pracodawcy o sprostowanie treści świadectwa pracy jest materialnoprawną przesłanką powództwa o sprostowanie świadectwa pracy.

W świetle powyższego wystąpienie do Sądu Pracy z pominięciem pracodawcy skutkuje koniecznością oddalenia powództwa. (J. Iwulski, W. Saletra- Komentarz do Kodeksu Pracy, W. Muszalski- Komentarz do Kodeksu Pracy)

W ocenie Sądu I Instancji powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W tym zakresie nie pozostawia wątpliwości Sąd Rejonowy, iż do rozwiązania z powódką umowy o pracę doszło wskutek oświadczenia pracodawcy złożonego w dniu 7 maja 2014 roku, złożonego w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela. Taka bowiem podstawa ustania stosunku pracy została podana w treści tegoż oświadczenia.

Jak wskazał Sąd Rejonowy dla dokonania powyższych ustaleń bez znaczenia pozostają okoliczności podnoszone w tym przedmiocie przez stronę pozwaną, iż powyższe oświadczenie nie powinno mieć mocy prawnej z uwagi na niezasadne jego złożenie przez poprzednią dyrektora placówki, albowiem istniała możliwość zapewnienia powódce wymiaru pełnego etatu. Nadto w ocenie pozwanego wadliwość tegoż oświadczenia potwierdza także fakt, iż niniejsze nie zawiera przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, a jego treść ogranicza się jedynie do podania podstawy prawnej decyzji pracodawcy.

W ocenie Sądu I Instancji okoliczności te nie miały jakiegokolwiek znaczenia na gruncie przedmiotowej sprawy, albowiem Sąd w niniejszej sprawie nie rozważał prawidłowości, czy też zasadności oświadczenia złożonego w dniu 7 maja 2014 roku. Powyższe również nie zostało kiedykolwiek podważone w postępowaniu sądowych dotyczącym jego prawidłowości, a zatem powoływane w tym przedmiocie twierdzenia strony pozwanej pozostawały poza zakresem rozważań Sądu.

W zakresie prowadzonych w sprawie rozważań na uwagę zasługuje okoliczność, iż powódka nigdy nie wyraziła zgody na cofnięcie złożonego jej oświadczenia w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, a zatem powyższe oświadczenie bezsprzecznie pozostało pomiędzy stronami w mocy i stanowiło wyłączną i jedyną podstawę rozwiązania umowy o pracę z pracownikiem. (podobnie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1986 roku, III PZP 62/86, OSNCAP 1987, Nr 10, poz. 156 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2008 roku, I PK 92/08, OSNP 2010/11-12/131, M.P.Pr. 2009/3/114)

W ocenie Sądu I Instancji oświadczenie zaś powódki zawarte w piśmie z dnia 25 czerwca 2014 roku stanowiło jedynie informację dla pracodawcy, umożliwiającą ustalenie przez niego prawa do odprawy emerytalnej przysługującej powódce po zakończeniu stosunku pracy.

W swej treści nie stanowiło ono jakiejkolwiek modyfikacji w zakresie podstawy ustania stosunku pracy, wynikającej ze złożonego przez pozwanego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę z dnia 7 maja 2014 roku. Dowodem czego jest również fakt, iż powyższe do dnia 1 września 2014 roku pozostało bez jakiejkolwiek odpowiedzi. Nadto na rozprawie w dniu 30 marca 2015 roku strony zgodnie zaprzeczyły, iż powyższe miało wywrzeć skutek w postaci rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron. (k. 47- 48)

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie powołanych wyżej regulacji orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd I Instancji orzekł na mocy § 11 ust. 1 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zmianami) w zw. z art. 98 § 1 kpc w zw. 108 § 1 kpc.

O powyższym Sąd Rejonowy orzekł w punkcie II wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, który zaskarżając wyrok w całości wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i pozostawienie temuż Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania poprzez:

a). niezasadne przyjęcie, że okoliczność rozwiązania z powódką umowy o pracę w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 KN, była między stronami bezsporna jak i niezasadne przyjęcie, że umowa z powódką rozwiązała się właśnie w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 KN,

b). nieuzasadnione przyjęcie, jakoby oświadczenie powódki zawarte w piśmie z dnia 25 czerwca 2014 r. stanowiło jedynie informację dla pracodawcy umożliwiającą ustalenie przez niego prawa do doprawy emerytalnej przysługującej powódce po zakończeniu stosunku pracy

2. naruszenie przepisów postępowania cywilnego tj.

a). art. 233 § 2 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym brak oceny zeznań stron, a tym samym dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiały dowodowego.

b). art. 328 § 2 kpc poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku, którym dowodom i w jakim zakresie Sąd dał wiarę, a którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy miał na względzie, iż spór w niniejszej sprawie dotyczył zarówno kwestii dotyczących prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonych w toku postępowania dowodów jak również zasadności zastosowania przez Sąd I Instancji określonych przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności należy się zatem odnieść do zarzutów dotyczących błędnej oceny materiału dowodowego, albowiem wyłącznie dokonanie prawidłowej oceny oraz ustalenia stanu faktycznego sprawy warunkuje właściwe zastosowanie przepisów prawa materialnego.

Usytuowanie Sądu II instancji jako sądu ad materii oznacza – w granicach wniesionej apelacji – powinność Sądu rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonania jego własnej samodzielnej oceny prawnej. W konkluzji powyższych czynności stwierdzić należy, iż stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie ustaleń faktycznych oraz w zakresie ich oceny prawnej pokrywa się zasadniczo z argumentacją zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego przedstawiony w apelacji sposób podważania sędziowskiej oceny materiału dowodowego, stanowi zwykłą polemikę, która nie może odnieść skutku. Skarżąca nie wykazała bowiem istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też bezzasadnego pominięcia dowodów, które prowadzą do wniosków odmiennych niż te, które zostały przyjęte przez Sąd I Instancji. Pamiętać należy, że sąd wyższej instancji, dokonując – w ramach zarzutów apelacyjnych – kontroli w zakresie oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd niższej instancji, sprawdza, czy granice swobodnej oceny nie zostały przekroczone.

Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 1999 r. (III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, póż. 124) podkreślił, że same nawet bardzo poważne wątpliwości co do trafności oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska.

Sąd I Instancji wręcz drobiazgowo ocenił wszystkie dowody, co było uzasadnione przebiegiem postępowania i z zebranego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logiczne i poprawne. Nie można w żaden sposób przyjąć, by ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy była dotknięta wadliwościami wynikającymi z naruszenia art. 233 § 1 kpc. - wnioski Sądu I instancji co do faktów wynikają z treści przeprowadzonych dowodów i nie kolidują ani z zasadami doświadczenia życiowego, ani też z zasadami logicznego rozumowania.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów wywiedzionych przez skarżącego należy wskazać, że wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał na podstawie jakich dowodów ustalił stan faktyczny sprawy wyjaśniając, że były to dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz w aktach osobowych pracownika. Ponadto Sąd I Instancji wyjaśnił, że ustalając stan faktyczny uwzględnił także zeznania obu stron- które w jego ocenie zasługiwały na walor wiarygodności. (k. 60 akt sprawy). Mając na uwadze fakt, iż stan faktyczny sprawy był pomiędzy stronami bezsporny nie zachodziła potrzeba wskazania z osobna każdego z dokumentów które posłużyły do ustalenia stanu faktycznego w niniejszym postępowaniu. Sąd I Instancji przywołał zresztą te dowody w sposób szczegółowy na k. 60 sporządzonego uzasadnienia

Okoliczność, że w sporządzonym uzasadnieniu Sąd Rejonowy nie wyszczegółowił jakie twierdzenia stron uznał za prawdziwe a jakie nie oznacza, że zostały one uznane za prawdziwe oraz przekonujące w całości.

Nie bez znaczenia dla oceny omawianej kwestii pozostaje również fakt, że Sąd Rejonowy w oparciu o wskazany powyżej materiał dowodowy prawidłowo odtworzył chronologię zdarzeń. Spór w niniejszym postępowaniu dotyczył natomiast oceny charakteru, skutków jakie wywarło dokonanie przez strony określonych czynności faktycznych oraz prawnych. Twierdzenia stron w tym zakresie prezentowały natomiast wyłącznie ich subiektywne stanowisko w sprawie i nie były dla Sądu I Instancji wiążące bowiem Sąd dokonuje samodzielnej oceny prawnej poddanych pod jego rozagę okoliczności.

Podkreślić także należy, że Sąd I instancji dokonał także oceny przedłożonych przez strony dokumentów. Jak słusznie zauważyła w treści odpowiedzi na apelację powódka – Sąd Rejonowy w sporządzonym uzasadnieniu wyjaśnił dlaczego uchybienia zawarte w oświadczeniu woli o wypowiedzeniu stosunku pracy z dnia 07 maja 2014 r. nie miały znaczenia na gruncie sprawy niniejszej. Z treści uzasadnienia sporządzonego przez Sąd Rejonowy wynika również dlaczego zdaniem Sądu oświadczenie pracodawcy z dnia 07 maja 2014 r. w świetle zebranego materiału dowodowego, pozostało między stronami w mocy i stanowiło jedyną podstawę ustania stosunku pracy. Sąd Rejonowy dokonał także oceny pisma z dnia 25 czerwca 2014 r. wskazując, że z treści tego pisma nie wynika, aby doszło do modyfikacji trybu ustania stosunku pracy .

Sąd też w ocenie Sądu Okręgowego sporządzając uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sąd I Instancji nie uchybił treści art. 328 § 2 kpc.

W ocenie Sądu Okręgowego w realiach niniejszej sprawy nie doszło także do naruszenia przepisów o charakterze materialnoprawnym, w szczególności Sąd nie naruszył treści art. 20 ust. 1 pkt 2 KN.

Orzekając w tym zakresie Sąd Okręgowy uznał, iż z uwagi na fakt, że powódka oświadczyła pracodawcy, że od dnia 01 września 2014 r. zamierza przejść na emeryturę, a powyższe zdarzenia miało miejsce po dniu 07 maja 2014 r. - w którym to pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 2 KN - Sąd I Instancji zasadnie ocenił, że z uwagi na przedstawioną powyżej chronologię zdarzeń – poinformowanie przez powódkę skarżącą miało charakter wyłącznie informacyjny i w żaden sposób nie powinno wpływać na zmianę podstawy w oparciu o którą doszło do rozwiązania z powódką stosunku pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego argumentacja zaprezentowana w treści wniesionej do Sądu apelacji przez pozwanego jakoby pracodawca nie zamierzał rozwiązać z powódką umowy o pracę w trybie art. 20 ust. 1 pkt 2 KN jako kompletnie pozbawiona logiki nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że skoro w treści oświadczenia woli złożonego powódce w dniu 07 maja 2014 r. wypowiadającego powódce umowę o pracę jako jego podstawę wskazano przepis art. 20 KN – powyższe świadczy o tym, że taki był realny zamiar pracodawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższego nie neguje fakt, że skierowane do powódki złożone w dniu 07 maja 2014 r. oświadczenie woli zawierało jakiegokolwiek uchybienia formalne.

Powyższe okoliczności odegrałyby znaczenie prawne w sytuacji, w której to powódka dochodziłaby roszczeń związanych z niezasadnym lub niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę. Z uwagi na fakt, że w przedmiotowej sprawie powódka wystąpiła z zupełnie innym roszczeniem – powyższe okoliczności nie odgrywają żadnego znaczenia.

Bez znaczenia dla istoty omawianej sprawy (tj. oceny skuteczności złożonego powódce w dniu 07 maja 2015 r. oświadczenia woli) pozostaje także fakt, czy przyczyna wskazana przez pracodawcę była prawdziwa – tj. czy pozwany faktycznie ze względów organizacyjnych nie był w stanie zaoferować powódce pracy – etatu nauczycielskiego.

W ocenie Sądu Okręgowego nawet jeśli tak było- tj. pozwany miał realną możliwość dalszego zatrudniania powódki, to odwołujący się nie może przerzucać na powódkę negatywnych skutków własnych zaniedbań (mylnej oceny stanu faktycznego, tj. ilości etatów do rozdysponowania w danym roku szkolnym).

Zważyć bowiem należy, że w dniu 07 maja 2014 r. pracodawca złożył powódce oświadczenie woli o określonej treści. Zgodnie z regulacją zawartą w treści art. 61 kodeksu cywilnego oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób , że mogła zapoznać się z jego treścią . Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, gdy jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej.

Zważywszy, że odwołanie oświadczenia woli przez pozwanego nastąpiło na długo po tym jak powódka zapoznała się z jego treścią i było odpowiedzią na przekazana pracodawcy informacje o zamiarze przejścia przez powódkę na emeryturę nie można uznać, by pozwany zdołał skutecznie uchylić się od jego skutków.

Wskazać nadto należy, że pracodawca podjął próbę cofnięcia złożonego powódce oświadczenia woli- na co wskazuje treść pisma 29 sierpnia 2014 r. Jednakże z uwagi na brak wyrażenia zgodny przez powódkę na dokonanie przedmiotowej czynności – należy uznać je za bezskuteczne.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo ocenił także, że zadeklarowanie przez powódkę, iż od dnia 01 września 2014 r. planuje ona przejść na emeryturę miało charakter czysto informacyjny. Z uwagi na charakter w/w oświadczenia powódki jego złożenia było wyłącznie czynnością faktyczną, a nie prawną. Z uwagi na powyższe nie była to jedna z określonych w Karcie Nauczyciela przyczyna powodująca ustania stosunku pracy. Stąd też dokonując oceny zachowania powódki Sąd Rejonowy zasadnie nie wskazał podstawy pranej w oparciu o którą uznał, że przedmiotowa czynność miała wyłącznie informacyjny charakter.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał zaskarżone orzeczenie za prawidłowe i na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił - o czym orzekł w pkt I.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013.490 j. t.), zasądzając od powódki na rzecz pozwanej kwotę 60 zł biorąc pod uwagę uzasadniony nakład pracy pełnomocnika procesowego oraz jego przyczynienie się do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

SSO Katarzyna Antoniewicz SSO Beata Golba-Kilian SSO Bożenna Zalewska